

obč. zák. není tu tedy pro pojem bezelstnosti směrodatným. Z uvedených důvodů nelze za to míti, že § 418 obč. zák. provádí důsledně zásadu »inaedificatio solo cedit« v § 417 obč. zák. vyslovenou a teprve v poslední větě stanoví výjimku z ní. Zákonodárce chtěl zřejmě chrániti vlastníka, na jehož pozemku někdo vlastní hmotou staví, jen tehda, když o stavbě nevěděl a neměl možnosti ji zakázati. Bezelstným stavebníkem je tedy ve smyslu § 418 obč. zák. také stavebník, který se domníval, že smí stavěti na cizí půdě proto, že právem předpokládal vlastníkovu svolení ke stavbě (viz rozh. býv. nejv. soudu ve Vídni ze dne 9. května 1894, čís. 5611, Gl. Ung. 15.116, ze dne 21. prosince 1882, čís. 13.401 Gl. Ung. 9234 a ze dne 15. dubna 1868, čís. 2235 Gl. Ung. 3034, dále rozhodnutí tohoto nejvyššího soudu čís. 3110 sb. n. s., Dr. Armin Ehrenzweig, System des Oest. Allg. Privatsrechtes první sv. § 236 str. 305, Robert Mayr, Lehrbuch des Bürgerl. Rechtes 2. kniha str. 471). Rozhodnutí býv. nejv. soudu ve Vídni ze dne 30. září 1891, čís. 10.861, Gl. Ung. čís. 13.935 dovolává se odvolací soud neprávem, jelikož se v tomto případě jednalo pouze o přístavbu, která vůbec nespadá pod ustanovení § 418 obč. zák. Toto ustanovení neplatí ovšem pro případy, kde stavba děje se podle úmluvy s vlastníkem půdy, kterou se rozhoduje již o osudu vlastnictví ke stavbě. Odvolací soud tedy chybuje, když nepřihlížeje ke kupní smlouvě o staveništi, tvrzené žalovanou Antonii H-ovou, řeší bez ohledu na ni otázku vlastnictví ke staveništi a stavbě a nezabývá se všemi odvolacími vývody Antonie H-ové. Koupila-li žalobkyně staveniště, bude nutno posuzovati její nárok na zřízení vlastnictví ke staveništi a k budově na něm zřízené proti prodatelům podle obsahu této smlouvy a při tom přihlížeti k oné části žalobního žádání, kterou se žalobkyně domáhá zřízení vkladní listiny. Právem vytýká dovolatelka, že odvolací soud pokládá za bezvýznamnou okolnost, že žalovaná Antonie H-ová uznala vlastnictví žalobkyně ke sporné budově při roku dne 25. listopadu 1925, hájíc stanovisko, že staveniště připsané z polovice Antonii H-ové bylo žalobkyni prodáno. Úvahou o významu této okolnosti nezabýval se odvolací soud vůbec, ač případná jsoucnost kupní smlouvy a uznání žalované Antonie H-ové mají pro spor význam.

Čís. 8035.

Hotové, k prodeji určené výrobky nejsou vyloučeny z exekuce podle § 251 čís. 6 ex. ř.

Podnikatele staveb, třebas jeho podnik má jen malý rozsah, nelze pokládati za drobného živnostníka (řemeslníka) ve smyslu § 251 čís. 6 ex. ř.

(Rozh. ze dne 10. května 1928, R II 156/28.)

Dlužník, podnikatel staveb, navrhl, by z exekuce byly vyloučeny: pár koní s postroji a s několika různými vozy, jakož i cementové výrobky. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dlužník domáhá se dovolacím rekursem vyloučení z exekuce předmětů dvojího druhu; jednak páru koní s postroji a s několika různými vozy s příslušenstvím z toho důvodu, že jich potřebuje k dalšímu provozování podnikatelství staveb, jednak hotových cementových výrobků, poněvadž prý provozuje výrobu a prodej cementového zboží po řemeslnicku. V tomto druhém směru jest dovolací stížnost již podle doslovu zákona zřejmě bezdůvodnou, neboť podle § 251 čís. 6 ex. ř. jsou sice vyňaty z exekuce předměty potřebné k osobnímu dalšímu výkonu výdělečné činnosti a suroviny určené ku zpracování až do hodnoty 300 Kč, nikoliv však hotové, k prodeji určené výrobky, o něž v souzeném případě jde, ať byly dlužníkem samým vyrobeny nebo za účelem dalšího zcizení koupeny. Ale ani v prvním směru není stížnost opodstatněna, neboť podnikatele staveb nelze, i když jeho podnikání má jen malý rozsah, pokládati za drobného živnostníka, tím méně za řemeslníka ve smyslu § 251 čís. 6 ex. ř., jimž se tu zaručuje možnost dalšího osobního provozování jejich výdělečné činnosti v dosavadním rozsahu a s dosavadními prostředky. Stěžovatel nevysvětlil, v čem jeho činnost jako podnikatele staveb záleží, z pojmu podnikatele staveb však neplyne, že by, jak u drobného živnostníka jest třeba, jeho výdělečná činnost záležela úplně neb aspoň převážně v pracovních výkonech a jeho výdělek v odměně za provedené dílo. Jeho činnost spočívá v organizaci kapitálu a cizích pracovních výkonů různého druhu za účelem provedení určité stavby, jeho výdělek v podnikatelském zisku, jehož výše nemusí odpovídati hodnotě provedených prací, poněvadž v něm převládá prvek spekuláční. Drobnými živnostníky mohou býti jednotliví živnostníci a řemeslníci, jichž podnikatel jako stavebník používá ke stavbě, nikoliv však on sám. Stěžovatel nevysvětlil, proč by ku další podnikatelské činnosti potřeboval zabavených koní a vozů. Těch potřebuje sice povozník, po případě stavitel neb zednický mistr, jimž podnikatel staveb zadává jednotlivé práce, nikoli však on sám.

Čís. 8036.

Odklad exekuce vyklizením najatých místností jest s to, by ohrozil uspokojení vymáhajícího věřitele.

Jistota musí býti tak velikou, by zajišťovala vymáhajícímu věřiteli náhradu za újmy, jež ho stihnou odkladem exekuce.

(Rozh. ze dne 10. května 1928, R II 162/28.)

Soud první stolice zamítl návrh na odklad exekuce vyklizením, rekursní soud návrhu vyhověl s tím, že uložil dlužníkům složit jistotu 2.000 Kč.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu dlužníků.